

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/105/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5319201708
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5319201708.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným v 1/ rade: STAVA-JP, s.r.o., so sídlom 17. novembra 958, 022 01 Čadca, IČO: 36 401 021, v 2/ rade: Jaroslav Pliešovský, nar. XX.X.XXXX, pobytom I. XXX/XX, XXX XX S., v 3/ rade: Ján Pliešovský, nar. XX.X.XXXX, pobytom I. XXX/XX, XXX XX S., žalovaní v 1/ a v 3/ rade zastúpení zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., so sídlom Ul. 17. Novembra 3215, 022 01 Čadca, IČO: 50 473 522, v konaní o zaplatenie 5.000 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 4Cb/7/2019-161 zo dňa 23. januára 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 4Cb/7/2019-161 zo dňa 23. januára 2020 potvrdzuje.

Žalovaní v 1/, v 2/ a v 3/ rade majú spoločne a nerozdielne voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. žalobu proti žalovaným v 1/, v 2/ a v 3/ rade zamietol. Výrokom II. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovaným v 1/, v 2/ a v 3/ spoločne a nerozdielne trovy konania v rozsahu 100 %, vo výške, ktorá bude vyčíslená po právoplatnosti rozsudku VSÚ prvostupňového súdu, v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia VSÚ.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovaným v 1/, v 2/ a v 3/ rade, aby mu spoločne a nerozdielne zaplatili sumu 5.000 Eur s 10 %-ným úrokom z omeškania ročne od 24.06.2017 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 Eur a náhradu trov konania, na tom skutkovom tvrdení, že dňa 09.01.2013 (správne malo byť uvedené 20.12.2005) uzavrel právny predchodca žalobcu so žalovaným v 1/ rade Zmluvu o bežnom účte, predmetom ktorej bolo zriadenie účtu pre žalovaného v 1/ rade. Dňa 26.05.2014 právny predchodca žalobcu a žalovaní v 1/ až 3/ rade uzavreli Zmluvu o povolenom prečerpaní a Dohodu o prístupe k záväzku. Bolo povolené prečerpanie vo výške 8.500 Eur žalovanému v 1/ rade. Zmluvou o prístupí k záväzku sa žalovaní v 2/ a v 3/ rade zaviazali poskytnuté prostriedky splatiť spolu s úrokom, úrokom z omeškania, poplatkami v súlade so všeobecnými podmienkami. Svoje povinnosti nedodržali, preto dňa 15.02.2017 právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy. Ku dňu odstúpenia pohľadávka predstavovala 11.922,85 Eur. Žalobca výzvami vyzval žalovaných v 1/ až v 3/ rade k zaplateniu uvedenej pohľadávky a zároveň upozornil, že je oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe. Ku dňu postúpenia pohľadávka predstavovala 12.075,24 Eur, pričom pozostávala z istiny 8.777,62 Eur, riadnych úrokov 0

Eur, úroku z omeškania 3.202,54 Eur a poplatkov 95,08 Eur. Keďže dlh nebol zaplatený dobrovoľne, žalobca žiadal zaplatiť sumu 5.000 Eur s 10 %-ným úrokom z omeškania z tejto sumy od 24.06.2017 do zaplata.

3. Z dôkazov predložených žalobcom, a to Zmluvy o povolenom prečerpaní, Dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 26.05.2014, vrátane Obchodných podmienok mal okresný súd preukázané, že bolo povolené prečerpanie 8.500 Eur. Okresný súd nezistil absolútnu neplatnosť právneho úkonu, táto zo strany strán konania nebola tvrdená, a preto vychádzal z nesporných tvrdení v nadväznosti na § 186 ods. 2 CSP. Zo zmluvy, ktorá bola základom uplatneného nároku vyplývalo, že zmluvnými stranami bol právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa a žalovaní v 1/, v 2/ a v 3/ rade. Rovnako medzi stranami nebolo sporné, že došlo k prečerpaniu, čo vyplývalo z výpisu z účtov. Skutočnosť prečerpania, výšku prečerpania preto v nadväznosti na § 186 ods. 2 CSP považoval okresný súd za nespornú skutočnosť, ktorú nemožno dodatočne meniť a ktorá nebola v rozpore s objektívnymi dôkazmi.

4. Okresný súd poukázal na to, že z chronologického hľadiska postúpeniu pohľadávky musí predchádzať výpoveď zmluvy zo strany peňažného ústavu, resp. odstúpenie od zmluvy. Toto bolo dohodnuté v zmluve o povolenom prečerpaní a dohode o pristúpení k záväzku, a to v Obchodných podmienkach, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy v bode 6.29 písm. d), podľa ktorého „výpoveďou Banky s účinnosťou ku dňu doručenia výpovede z dôvodu nevyužívania Služby HB alebo porušenia akýchkoľvek ustanovení Zmluvy o HB, Obchodných podmienok alebo VOP“. Až odstúpením od zmluvy, resp. výpoveďou pôvodnej zmluvy, pôvodná zmluva by zanikla pri platnom odstúpení, dovedy je však zmluvnou stranou a aktívne legitimovaným subjektom Slovenská sporiteľňa, a.s. a dovedy platia zmluvné podmienky vrátane dohodnutých splátok v zmluve a ostatných zmluvných podmienok. Z uvedeného ustanovenia bolo zrejmé, že účinnosť výpovede banky nastáva ku dňu doručenia výpovede. Rovnaký záver vyplýval z písomného odstúpenia od zmluvy zo dňa 15.02.2017, z obsahu ktorého vyplývalo, že Slovenská sporiteľňa, a.s. odstupuje od zmluvy ku dňu doručenia oznámenia. Keďže žalobca v konaní nepreukázal, že doručil odstúpenie od zmluvy žalovaným v 1/, v 2/ a v 3/ rade, ku dňu rozhodovania nenastala účinnosť odstúpenia od zmluvy, zmluvnou stranou teda naďalej bola Slovenská sporiteľňa, a.s. a zmluva bola platná s obsahovými náležitosťami tak, ako bola uzavretá.

5. Okresný súd uviedol, že neoddeliteľnou súčasťou právneho úkonu odstúpenia od zmluvy zo dňa 15.02.2017 a chronologicky neoddeliteľným, resp. nadväzujúcim úkonom bolo vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pohľadávky. Keďže k odstúpeniu od zmluvy mohla Slovenská sporiteľňa, a.s. pristúpiť len pri porušení povinností, z rovnakého dôvodu mohla vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, ktorú vyhlásila 22.03.2017 (č.l. 57 spisu) z dôvodu omeškania so splácaním. Okresný súd mal za zrejmé, že Slovenská sporiteľňa, a.s. nemohla vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, keď odstúpila od zmluvy neplatným, neúčinným spôsobom, pretože ku dňu rozhodnutia súdu odstúpenie od zmluvy nebolo doručené. Z toho dôvodu podľa okresného súdu ani vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pohľadávky zo dňa 22.03.2017 nebolo platným a účinným právnym úkonom. U úkonu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti tak žalobca nepreukázal platnosť tohto právneho úkonu, k doručeniu tohto právneho úkonu nedošlo a zároveň tento úkon je neplatný z dôvodu, že nedošlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, a preto nebolo možné vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Nenastali tak zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky na iný subjekt a pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pohľadávky, ktorá bola taktiež podmienkou postúpenia pohľadávky.

6. Z uvedených dôvodov okresný súd vyhodnotil Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 23.06.2017 (č.l. 10 spisu) za neplatný právny úkon. Konštatoval, že oznámenie o postúpení pohľadávky nebolo platným spôsobom doručené žalovaným v 1/, v 2/, v 3/ rade, pretože o tom dôkaz v súdnom spise nie je. Pokiaľ išlo o špecifikáciu postúpenej pohľadávky, tak v Prílohe č. 1 ku dňu postúpenia bola uvedená istina 8.777,62 Eur, predmetom sporu bola suma 5.000 Eur. Okresný súd uviedol, že žalobca má právo žiadať menej ako je jeho nárok, avšak nešpecifikoval, nepreukázal, z akého dôvodu špecifikácia dlhu ku dňu postúpenia čo do istiny predstavovala 8.777,62 Eur, keď žaluje 5.000 Eur, a to preto, aby nedošlo k situácii, že účelovo žalobca istinu rozdelí na dve časti, ktoré bude žalovať dvoma samostatnými žalobami. Okresný súd uviedol, že platnosť právneho úkonu postúpenia bola namietaná a dospel k záveru, že ide o neplatný právny úkon, a to prioritne z dôvodu, že nedošlo k platnému odstúpeniu od zmluvy a zosplatneniu zo strany Slovenskej sporiteľne, a.s., ako aj, že neboli splnené podmienky § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, teda neboli splnené kumulatívne zákonné podmienky postúpenia - písomná výzva doručená žalovaným v 1/, v 2/, v 3/ rade a omeškanie 90 kalendárnych

dní v príčinnej časovej súvislosti s touto písomnou výzvou. Tým nemal okresný súd preukázanú aktívnu legitímáciu žalobcu, ani výšku dlhu, v ktorej súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax, rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Obdo/92/2018 zo dňa 20.11.2019. Konštatoval, že podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musia byť splnené kumulatívne, žalobca kumulatívne obidve podmienky splnené nemal, a preto zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatným právnym úkonom. Vzhľadom k tomu, že nebola daná aktívna legitímácia žalobcu, žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že žalovaní v 1/, v 2/, v 3/ mali plný úspech v konaní, a preto im priznal plnú náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to spoločne a nerozdielne.

7. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca prostredníctvom zástupcu. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Žalobca v prvom rade poukázal na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, pretože z jeho odôvodnenia nemožno vyvodiť, z akého dôvodu okresný súd posúdil, že pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom (ako veriteľom) je nutné platné ukončenie zmluvného vzťahu a preukázanie výpovede zmluvy, resp. odstúpenia od zmluvy zo strany postupcu. Pokiaľ okresný súd poukázal na bod 6.29 písm. d) Obchodných podmienok, na základe ktorého dospel k záveru, že postúpeniu pohľadávky musí predchádzať výpoveď zmluvy zo strany peňažného ústavu a zároveň, keďže k platnému odstúpeniu od zmluvy nedošlo, postupca nemohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky a z tohto dôvodu úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti zo dňa 22.03.2017 nie je platným a účinným právnym úkonom, s týmto sa žalobca nestotožnil, nakoľko takúto chronologickú postupnosť žiadne ustanovenie zákona a ani uvedený bod Obchodných podmienok neustanovuje ako podmienku pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Žalobcovi nie je zrejmé, z akého dôvodu okresný súd žalobu zamietol, keď poukázal na to, že postupca v danom prípade nezosplatnil úver platne a tak nedošlo ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Nesprávnym procesným postupom tak okresný súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko žalobcovi nie je zrejmý dôvod, pre ktorý súd považoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru za neplatné, čím nie je zrejmý ani dôvod zamietnutia žaloby. V tejto súvislosti poukázal na závery vyjadrené v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1ObdoV/10/2012, sp. zn. 4Cdo 90/2013. Žalobca považoval za potrebné uviesť, že pri plnení v splátkach upravuje oprávnenie veriteľa požiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky ust. § 565 Občianskeho zákonníka, pričom odstúpenie od zmluvy je odlišný právny inštitút, ktorého uplatnenie nepodmieňuje právo veriteľa na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pohľadávky. Postupca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, t.j. požiadal o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka. Žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzývaný k úhrade omeškaných splátok úveru. Žalobca považoval za nesporné, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka, a preto súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil ak uzavrel, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo neplatným právnym úkonom.

9. Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého ak žalovaný neprevzal oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti v odbernej lehote, ani oznámenie o postúpení pohľadávky (t.j. nedozvedel sa o ňom), potom nemožno uplatniť fikciu doručenia a takýto úkon je podľa názoru okresného súdu neplatný. Poukázal na ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka a názor súdnej praxe, podľa ktorého prejav vôle je voči neprítomnej osobe účinný od okamihu, keď sa dostane do sféry jej dispozície. Táto situácia sa posudzuje objektívne a ak sa preukáže, že adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle (tak ako v súdenom prípade, kedy si žalovaný výzvu neprevzal v odbernej lehote), dochádza k pôsobeniu tohto jednostranného právneho úkonu voči adresátovi bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Žalobca zdôraznil, že by bolo v extrémnom rozpore so zásadou spravodlivosti, ak by súd vyhýbanie sa preberaniu zásielok zo strany dlžníka pripisoval na úkor jeho veriteľa, ktorý by tak vo vzťahu k svojmu dlžníkovi bol takpovediac „bezmocný“ a nemohol by účinne vyvolať žiadne právne následky vo vzťahu k neplneniu zmluvných povinností zo strany dlžníka. Žalobca považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, nakoľko z vykonaných dôkazov nesporne vyplývalo, že žalovanému bolo oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti riadne doručené, avšak

okresný súd napriek dôkazom o doručení dospel k záveru o opaku. V tejto súvislosti poukázal na čl. 10 bod 10.5 VOP, z ktorého je nesporné, že žalovaný bol povinný postupcovi bezodkladne oznámiť akúkoľvek zmenu svojej adresy a kontaktných údajov. Ak žalovaný túto svoju povinnosť opomenul a zmenu adresy neoznámil, prípadne úmyselne nepreberal zásielky, tak takéto porušenie povinností žalovaného nemožno pričítať na ťarchu žalobcu. Uvedeným názorom okresný súd prijal premisu, že porušovanie zmluvných, resp. zákonných povinností dlžníka je takémuto dlžníkovi na prospech, čím dostal veriteľa do stavu značnej právnej neistoty, nakoľko veriteľ by v prípade prijatia takéhoto názoru nemohol vo vzťahu k dlžníkovi urobiť žiaden právny úkon, keďže by mu nemohol účinne doručiť žiadanú písomnosť.

10. Podľa žalobcu v konaní bolo nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pohľadávka bola v čase jej postúpenia splatná v celom rozsahu v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti postupcom na základe výzvy zo dňa 22.03.2017. Žalobca nesúhlasil s právnym názorom okresného súdu, že predpokladom postupiteľnosti bankovej pohľadávky je v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách jej splatnosť, pretože takýto výklad z citovaného ustanovenia nevyplýva. Ak by zákonodarca mienil upraviť oprávnenie banky postúpiť na inú osobu len peňažný záväzok, ktorý je už splatný, potom by druhá veta ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, nakoľko v prípade, ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva, tak by už banka nemala čo postupovať, a teda banka by ani nemala aké práva uplatňovať. Žalobca poukázal na to, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v zmysle Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok ku dňu postúpenia pohľadávky v nepretržitom omeškaní po dobu 660 dní) a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok výzvou zo dňa 22.03.2017, ku ktorej výzve žalobca pripojil kópiu vrátenej obálky, preukazujúcej jej zaslanie žalovanému. V súvislosti s aplikáciou ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca poukázal na ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách a čl. 18 bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky...“. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách, pričom ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyklučuje odchylnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v čl. 18 bode 18.14 Všeobecných obchodných podmienok. Z uvedeného bol názoru, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v konaní nebolo potrebné, keďže si zmluvné strany vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade odchyľne od ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázal na to, že dojednanie ohľadom súhlasu dlžníka banky s postúpením pohľadávky na inú osobu bolo opakovane vystavené súdnej kontrole zo strany vyšších súdnych autorít, v ktorej súvislosti poukázal na záver vyjadrený v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2/2016, 10Co/76/2016, 9Co/145/2015, 11Co/206/2015, 11Co/11/2015, v uznesení Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/147/2017 a uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/57/2017. Mal za to, že záver okresného súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách, pričom ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyklučuje odchylnu úpravu vzájomných vzťahov a zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona v bode 18.14 Všeobecných obchodných podmienok.

11. Čo sa týka preukázania výšky dlhu, žalobca poukázal na ust. § 151 ods. 1 CSP s tým, že skutkové tvrdenia týkajúce sa povoleného prečerpania ako aj jeho výšky neboli protistranou popreté, čo okresný súd konštatoval v odseku 4. odôvodnenia rozsudku. Vzhľadom k tomu, že v konaní bolo preukázané, že došlo k povolenému prečerpaniu v stanovenej výške a uplatnená výška pohľadávky nebola medzi stranami sporná, okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca bol názoru, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Aktívnu legitímáciu preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok a platobnou históriou úveru. Navyiac, preukázanie splnenia týchto podmienok podľa žalobcu nebolo potrebné, keďže preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom

prípade v súlade s § 89 ods. 1 zákona o bankách odlišne od § 92 ods. 8 zákona o bankách. Navrhol napadnutý rozsudok v zmysle § 388 CSP zmeniť, žalobe žalobcu vyhovieť, alternatívne zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň priznať trovy odvolacieho konania.

12. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrili žalovaní v 1/ až v 3/ rade prostredníctvom zástupcu v podaní zo dňa 20.04.2020. Žalovaní nesúhlasili so skutočnosťami uvedenými v odvolaní. Poukázali na svoje písomné podania, v ktorých uvádzali, že nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky, a to aj z dôvodu, že došlo k dodržaniu plynutia 90 dňovej lehoty tak, ako má namysli zákon, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, čo zdôvodnili vo vyjadrení zo dňa 05.12.2019. Mali za to, že zo strany žalobcu nie je daná ani aktívna legitímácia, pretože naňho nebola postúpená pohľadávka zo strany peňažného ústavu platne a pri neplatnom postúpení pohľadávky nemôže teda žalobca mať aktívnu vecnú legitímáciu, pretože nedošlo k dodržaniu zákonných krokov, ako ma namysli ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2011 Z.z.. Žalobu považovali v celom rozsahu za nedôvodnú, podanú stranou, ktorá nemá aktívnu vecnú legitímáciu a žalobca nijakým relevantným spôsobom matematicky nevyčíslil a neuviedol, z čoho predmetná pohľadávka vo výške 5.000 Eur má pozostávať. Zo strany žalobcu išlo o uplatňovanie nedôvodného nároku, pretože zo strany peňažného ústavu a žalobcu neboli splnené zákonom predpokladané náležitosti, pričom mali za to, že mohlo dôjsť aj k porušeniu bankového tajomstva, keď banka previedla neplatným spôsobom pohľadávku na tretí subjekt. Mali za to, že rozsudok okresného súdu je zákonný a správny a žiadali, aby ho odvolací súd potvrdil s priznaním náhrady trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

13. K doručenému vyjadreniu žalovaných v 1/ až 3/ rade sa písomne vyjadril žalobca. Zotrval na svojich podaniach a podanom odvolaní a žiadal, aby bolo rozhodnuté v zmysle podaného odvolania, nakoľko neboli uvedené skutočnosti a ani preukázané dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu na zaplatenie predmetnej pohľadávky. Ďalej žalobca uviedol, že k otázke platného postúpenia pohľadávky, aktívnej vecnej legitímácii a matematickej špecifikácii pohľadávky sa v predchádzajúcich vyjadreniach vyjadril. Navrhol rozhodnúť v zmysle podaného odvolania.

14. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania v medziach odvolacích dôvodov žalobcu za aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

15. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia ústneho pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/105/2020-201 zo dňa 11.01.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli krajského súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením v zmysle uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 19.01.2021 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline podľa ust. § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

16. Podľa § 379 v spojení s § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

17. Za aplikácie vyššie uvedených zákonných ustanovení, posudzoval krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu len v medziach odvolacích dôvodov žalobcu obsiahnutých v písomne podanom odvolaní zo dňa 09.03.2020 a z nich len tých, ktoré ako relevantné odzneli v rámci konania pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd uvádza, že v zmysle § 383 CSP bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, keď nebol dôvod na zopakovanie alebo doplnenie dokazovania. Tento záver vyplýval aj z toho, že z obsahu Zápisnice o pojednávaní zo dňa 23.1.2020 v záverečnom návrhu tak strana žalobcu, ako i strana žalovaného, pred vyhlásením uznesenia, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za ukončené, nemala návrhy na doplnenie dokazovania.

18. Predmetom odvolacieho konania, vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu v proti výroku I. rozsudku, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne rozhodol, ak žalobu žalobcu zamietol. Žalobca namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Podstata jeho argumentácie spočívala v tvrdení, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušenstvom, že je aktívne

legitimovaný na podanie žaloby, čo preukázal oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávky a splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorých splnenie nebolo potrebné, pretože si zmluvné strany vzájomné práva a povinnosti upravili v súlade s § 89 ods. 1 zákona o bankách odchylné od ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to v čl. 18. bod 18.14. Všeobecných obchodných podmienok. Zároveň namietal, že rozhodnutie okresného súdu je nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

19. Jedným z odvolacím dôvodov žalobcu bola námietka, že procesným postupom okresného súdu došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Žalobca tvrdil, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné. Vo vzťahu k tomuto odvolaciemu dôvodu žalobcu krajský súd uvádza, že nebol relevantný. Rozsudok okresného súdu napadnutý odvolaním spĺňa všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP, keď jasným a v potrebnom rozsahu zdôvodneným spôsobom vyjadril okresný súd v odôvodnení rozhodnutia nielen skutkové zhodnotenia, závery dokazovania, ale aj právne vyhodnotenie sporovej právnej veci. Krajský súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu spĺňa atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP. Rozsudok okresného súdu je riadnym spôsobom zdôvodnený, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. To, že rozsudok okresného súdu napadnutý odvolaním žalobcu má náležitosti riadneho odôvodnenia vyplýva aj z ustálenej rozhodovacej činnosti nielen Najvyššieho súdu SR, ale aj Ústavného súdu SR. Vo vzťahu k uvedenému sa poukazuje na to, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorý zrozumiteľne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m.m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 290/04). Ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby sa v odôvodnení rozhodnutia dala odpoveď na každý argument strán sporu. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Podľa názoru krajského súdu predmetné rozhodnutie uvedené atribúty spĺňa.

20. Dodáva odvolací súd, že pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci najmä v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou a medzinárodnými dohovormi zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Jeho obsahom je predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na nestranný a nezávislý súd, právo na zákonného sudcu, právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, právo na zachovanie rovnosti strán v konaní a na kontradiktórnosť konania, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na predvídateľnosť rozhodnutia (zákaz prekvapivých rozhodnutí) a právo na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). O porušenie práva na spravodlivý proces, a teda o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu procesných práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne procesné pochybenie súdu a porušenie procesných práv strany sporu preto musí byť hodnotené v kontexte celého súdneho konania, teda s ohľadom na následky nesprávneho procesného postupu, vplyv na ďalšie pochybenia súdu, či možnosť strany sporu namietat' či zvrátiť tento nesprávny procesný postup súdu. K takejto situácii, podľa obsahu spisu, v konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo.

21. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP), odvolací súd uvádza, že nesprávne skutkové zistenia sú také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali a ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov.

Typovo ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny právny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a okolnosti namietané žalobcom v ním podanom odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemali za následok takú úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s úvahou prvoinštančného súdu prezentovanou v napadnutom rozhodnutí.

22. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu vzhľadom na neplatné postúpenie pohľadávky pre nesplnenie podmienok a preukázanie doručenia písomnej výzvy banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie platnosti postúpenia pohľadávky tvrdiac, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. Bolo teda preukázané, že žalovaný bol v omeškaní (so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, tvrdiac, že žalovaný bol ku dňu postúpenia pohľadávky v nepretržitom omeškaní (podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok po dobu 660 dní) a zároveň bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok výzvou zo dňa 22.03.2017, pri ktorej žalobca doložil kópiu vrátenej obálky, preukazujúcej jej zaslanie žalovanému.

23. V prejednávanej veci bolo vykonaným dokazovaním preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s., ďalej aj ako „banka“) uzatvoril so žalovaným v 1/ rade Zmluvu o bežnom účte (č.l. 21 spisu), predmetom ktorej bolo zriadenie účtu pre žalovaného v 1/ rade. Dňa 26.5.2014 právny predchodca žalobcu a žalovaný v 1/ ako dlžník a žalovaní v 2/ a v 3/ rade ako prístupujúci dlžníci uzavreli Zmluvu o povolenom prečerpaní a Dohodu o prístupení k záväzku (č.l. 22 - 23 spisu), predmetom ktorej bolo poskytnutie povoleného prečerpania vo výške 8.500 Eur žalovanému v rade 1/ a zároveň prístupenie k záväzku žalovanými v 2/ a 3/ rade, ktorí sa zaviazali poskytnuté prostriedky splatiť spolu s úrokom, úrokom z omeškania, poplatkami v súlade so všeobecnými podmienkami. Medzi stranami nebola vyvolaná spornosť ohľadne prečerpania, t.j. nedovoleného prečerpania a jeho výšky, z týchto medzi stranami nesporných tvrdení strán okresný súd postupom podľa ust. § 186 ods. 2 CSP správne vychádzal.

24. Z obsahu spisu ďalej vyplývalo, že dňa 15.2.2017 banka uskutočnila Odstúpenie od zmluvy (č.l. 56 spisu), v ktorom podaní vyčíslila výšku pohľadávky ku dňu odstúpenia na sumu 11.922,85 Eur, ktorú žiadala uhradiť v lehote do 7 dní. Následne podaním zo dňa 22.03.2017 z dôvodu omeškania so splácaním pohľadávky banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stala splatnou celá pohľadávka a súčasne oznámila, že splatná a nezaplatená pohľadávka ku dňu 21.03.2017 je vo výške 11.964,30 Eur, ktorú žiadala uhradiť. V tomto podaní súčasne banka upozornila, že je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Dňa 23.06.2017 banka a žalobca uzatvorili Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0669/2017/CE, predmetom ktorej podľa Prílohy č. 1 k zmluve bola aj pohľadávky z nepovoleného debetu na účte voči žalovaným v 1/ až 3/ rade, ktorá ku dňu zosplatnenia, t.j. 16.02.2017 predstavovala 12.075,24 Eur, pozostávajúcu z istiny 8.777,62 Eur, riadnych úrokov 0 Eur, úroku z omeškania 3.202,54 Eur a poplatkov 95,08 Eur. Dlh nezaplatili dobrovoľne, preto žalobca žiadal zaplatiť sumu 5.000 Eur s 10 %-ným úrokom z omeškania z teho sumy od 24.6.2017 do zaplattenia.

25. Odvolací súd konštatuje, že zo žaloby žalobcu, obsahu spisu bolo zrejmé, že žalobca tvrdil a preukazoval úkon banky, a to Odstúpenie od zmluvy zo dňa 15.02.2017 (č.l. 56 spisu) a výzvu svojho právneho predchodcu (banky - Slovenskej sporiteľne, a.s.) zo dňa 22.03.2017, ktorou vyhlásila

mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Okresný súd správne k týmto listinám posudzoval podmienky zosplatnenia úveru pred postúpením bankovej pohľadávky. Vo vzťahu k úkonu Odstúpenia od zmluvy zo dňa 15.02.2017, vykonaného v zhode s okresným súdom i krajský súd konštatuje, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že úkon Odstúpenia od zmluvy zo dňa 15.02.2017 bol bankou doručovaný žalovaným v 1/ až v 3/ rade spôsobom podľa bodu 10.3 VOP, podľa ktorého pri doručovaní písomností poštou sa zásielka považuje za doručenú v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po jej odoslaní. Odvolací súd vo všeobecnosti dodáva, že účinky adresného právneho úkonu nastávajú okamihom dôjdenia prejavu vôle konajúcej osoby tej strane, voči ktorej je uskutočnený. Za situácie nepreukázaného doručenia úkonu odstúpenia od zmluvy, tak nenastali účinky odstúpenia od zmluvy, t.j. zánik zmluvy. Vo vzťahu k výzve právneho predchodcu žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a. s.) zo dňa 22.03.2017 poukazuje odvolací súd na medzi stranami nespornú skutočnosť prečerpania poskytnutého povoleného prečerpania, ktorá vyplývala aj z výpisov z účtu žalovaného v 1/ rade. Situácia nepovoleného prečerpania bola riešená dojednaniami v zmluve o povolenom prečerpaní a dohode o pristúpení k záväzku vo väzbe na bod 8.8.4. písm. a) Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom (ďalej len „OP“) oprávňujúcimi banku v prípade porušenia vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky a bodom 24. a 26. OP v spojení s bodom 10.10.1. Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“). Ani v tomto prípade však žalobca nepreukázal, že banka predmetné oznámenie doručovala žalovanému v 1/ rade. Žalovanému v 2/ a v 3/ rade bola zásielka doručovaná dňa 28.3.2017 (č.l. 123, 58 rub, 59 spisu), pričom zásielka žalovaného v 3/ rade ako neprevzatá v odbernej lehote sa žalobcovi vrátila dňa 19.4.2017. Z uvedených zistení bolo potrebné súhlasiť s okresným súdom, že nenastali účinky úkonu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky. Nebolo tak možné konštatovať, že banka dodržala postup vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka.

26. Pokiaľ by aj odvolací súd vychádzal z toho, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného v 2/ a v 3/ rade výzvou zo dňa 22.03.2017 na plnenie, odovzdanou pošte na prepravu dňa 28.3.2017, nemala by táto skutočnosť vplyv na záver súdu prvej inštancie v otázke neplatnosti postúpenia pohľadávky. Odvolací súd uvádza, že písomné oznámenie banky - postupcu nie je výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a túto výzvu ani nenahrádza, nebol preukázaný postup rešpektujúci ust. § 565 Občianskeho zákonníka, a preto jednostranný úkon banky, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pohľadávky je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom. Konanie pred súdom prvej inštancie v tomto zmysle potom netrpí vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

27. Odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie, ktorý postúpenie pohľadávky považoval za neplatné pre nesplnenie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pri tomto závere vychádza zo znenia uvedeného zákonného ustanovenia, podľa ktorého klient (dlžník) musí byť celkovo v omeškaní nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní od doručenia písomnej výzvy na splnenie záväzku. Slovné spojenie „ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou („ďalej len postupník“), aj bez súhlasu klienta“, čo treba vykladať tak, že napriek tomu, že banka (pobočka zahraničnej banky) upozorní klienta na omeškanie s platením peňažného záväzku voči nej a klient napriek tomuto upozorneniu (výzve) zotrvá v omeškaní naďalej, a to až ďalších 90 kalendárnych dní, môže banka/ pobočka zahraničnej banky postúpiť pohľadávku na tretí subjekt (bankový, alebo nebankový). Zmyslom a účelom tohto ustanovenia je umožniť klientovi v dostatočne dlhej lehote splniť omeškaný záväzok pod zo zákona vyplývajúcou hrozbou postúpenia pohľadávky inému subjektu. Aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 1Obdo/92/2018 zo dňa 20. novembra 2019 vyslovil, že „...zákonom č. 483/2001 Z. z. je kľúčovým právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 zároveň veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. V zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona, banka musí pre platné postúpenie pohľadávky splniť nasledovné podmienky: a/ musí písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b/ ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže banka postúpiť pohľadávku uplynutím uvedených 90 dní. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom. Zároveň v tomto rozhodnutí poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.

marca 2018, ako aj na rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018 (publikovaný Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018), z ktorého vyplýva, že „...„ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon“. Dovolací súd vo vyššie uvedených konaniach vyriešil právnu otázku tak, že § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje podmienky, ktorých splnenie je nevyhnutné pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktorú má voči klientovi, na inú banku, alebo aj na osobu, ktorá nie je bankou. Postúpenie pohľadávky v rozpore s uvedeným ustanovením má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení podľa § 39 OZ“.

28. Z vyššie uvedeného potom ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj ďalšie tvrdenie žalobcu, ktoré sa týkalo možnosti odchylnej úpravy vzťahov medzi bankou a klientom v súvislosti s platným postúpením pohľadávky s poukazom na § 89 ods. 1 zákona o bankách a bod 18.14 VOP, a preto skúmanie splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nebolo potrebné, tvrdenia o možnosti postúpenia pohľadávky bez súhlasu klienta, ďalej tvrdenia, že oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky žalovaným v 1/, v 2/, a v 3/ rade, ktoré žalobca predložil v konaní, bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení a tvrdenia, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky, pretože podmienky uvedené v tomto ustanovení nepodmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal žalobca na názory a závery v rozhodnutiach Krajského súdu Prešov, ktorý sa týmito otázkami zaoberal.

29. Odvolací súd v súlade s Čl. 2 základných princípov CSP rešpektuje názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovené v rozsudku sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018, v ktorých sa zaoberal otázkami podstatnými aj v tejto právnej veci, pretože nezistil žiadne skutočnosti na odklon od týchto názorov, keď bol vyjadrený záver, že ... „Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietať voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. V tomto rozhodnutí dovolací súd vyslovil jasný záver, že „...„osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. Podmienky vyplývajúce z § 92 ods. 8 zákona o bankách dovolací súd označil za špeciálne zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta zákona o bankách), aby nedošlo k jeho porušeniu“. Zo zákona o bankách, ktorý je osobitným predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku vyplývajú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia, a to preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. Vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav nepreukázal splnenie zákonom vyžadovaných podmienok podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách na platné postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, a preto postúpenie pohľadávky je neplatné pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a na žalobcu nebola platne prevedená pohľadávka uplatňovaná žalobou v tomto spore. Žalobca sa tak nestal nositeľom hmotného práva uplatňovaného žalobou.

30. Zvýrazňuje odvolací súd, že pod pojmom aktívna vecná legitímácia treba rozumieť také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva nárok uplatnený žalobou v

sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (to znamená existenciu tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamietala. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vedie vždy k zamietnutiu jeho žaloby, a preto okresný súd postupoval správne, ak žalobu ako nedôvodnú zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

31. K odvolaciemu dôvodu žalobcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP) krajský súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

32. Z vyššie uvedených záverov bol preto výrok I. rozsudku okresného súdu potvrdený ako vo výroku vecne právne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Výrok II. o trovách konania pred súdom prvej inštancie nebol odvolaním žalobcu osobitne napadnutý, a preto ako závislý výrok od výroku v merite veci bol pri potvrdení prvoinstančného rozhodnutia vo výroku o veci samej rovnako potvrdený ako vecne správne rozhodnutie.

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní, preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovaní majú spoločne a nerozdielne voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.